

Osztályfőnökünk felhívása után, mind felkerekedtünk egy olyan utazásra, tán mit még 130 km szenvedés, nevetés, menetelés után sem tudnánk megmagyarázni. Történetünk Tihanyban kezdődik hol, egyértelműen legelső állomásunk a Balaton volt. Egy frissítő csobbanást követően, a Tihanyi apátságban töltött vacsora után nekiláttunk utunk első nagy próbájának, mely, mint kiderült, nem is volt olyan keserves, mint éreztük azt.

1. nap A kisebb bemelegítés alatt körbesétáltuk a belső tavat és közben megismertük Tihany nevezetességeit, a tihanyi visszhangot, a szélmarta sziklákat és a levendulát, mely bár segített, nem tudta eloszlatni fáradtságunkat a 7 km-es délutáni séta után. Nyugovóra tértünk végül, azon gondolkozva, mire is vállalkoztunk, na meg persze miért? És ez az amiért írunk nektek!

2. nap Az igazi kihívás a mai reggellel kezdődött. A 6 órás kelés és reggeli után, felpakoltuk a csomagjainkat egy teherautóra, így szerencsére nem kellett azokat cipelnünk, mely legyünk őszinték, nem lett volna túl vicces. Egy szőlős után, majd egy hegyet megmászva felértünk az Őrtorony kilátóra, ahol megcsodálhattuk Tihany egészét. Új lendületet az út során fellelhető források adtak nekünk, amelyek közül az első az Almás-forrás volt. Itt megreggeliztünk, pihentünk és tovább álltunk. Ezután megtaláltuk csoportunk csodálatos kabaláját, egy tojás alakú superman-t, aki végig kísért minket az egész úton, s most is osztályunkban tartja a lelket. Az út elején még magunkhoz vettünk egy botot is, melyet feldíszítettünk, belevéstük a nevünket, és végighurcoltuk az egész úton. Hozzátesszük viszont, hogy sok problémát is okozott, hisz többször el is veszítettük. A nap folyamán a zarándokok legnagyobb átka talált meg minket, a vízhányás, amely a lelkünkbe férközve suttozta a feladás csábító ajánlatát. 23,2 km letudva Nagyvázsonyig.

3. nap A térségben légmozgás volt érzékelhető, így könnyebb volt elviselni a hőséget. Városlőd fele vettük az irányt. Megmásztuk a Kab-hegyet és átszeltük Úrkutat. A szállásunk az iskola tornaterme volt, ahol 22,8 km séta után focibajnokságot rendeztünk és késő estig játszottunk.

4. nap Ennek a napnak az úticélja a 18,3 km-re lévő bakonybéli Szent Maurícius Monostor volt. A megérkezésünk után Ábel atya meghívott minket a vesperásra. A szertartás megérintő volt, és lelkileg feltöltött mindannyiunkat a fáradalmas út után. Ezután a templom és a kolostor történetét hallgattuk meg. Egy focimeccsel, egy sebesüléssel és jó sok nevetéssel zártuk a napot.

5. nap A kitűzött táv 21,2 km volt. A bakonyszentlászlói szálláson a tábor szervezője, Zsófi várt minket a legnagyobb meglepetéssel, ami egy zarándokot érhet: hideg limonádéval. Egy misén vettünk részt, miután egy csoportképet kellett készíteni. Ez nem volt túl egyszerű.... Egy laktató vacsora után az este sok nevetéssel és játékkal telt.

6. nap A legnehezebb nap. 26 km 30°C-ban. Reggel fél 8-kor indultunk és 2-re értünk Ravazdra, ahol először jutottunk forrásvízhez a nap folyamán. Itt megpihentünk, és fagyival hűsítettük magunkat. Indulás után fél órával vettük észre, hogy a zarándokbotunkat a ravazdi kútnál felejtettük. Két hős a csapatból visszament érte. Pannonhalmán a Pápa-kereszthez érve az osztályfőnökünk egy meglepetéssel készült számunkra. Megkereszteltük egymást a zarándokkeresztséggel, így mindenki „családja” bővült egy keresztszülővel és egy keresztgyermekkel. Ezután már csak az utolsó szakasz volt hátra: felmászni Pannonhalma hatalmas dombjára. És végül sikerült! Feljutottunk! Megcsináltuk! Büszkeséggel néztünk le Pannonhalmára és a Bakonyra, amin keresztül jöttünk. Az apátságban nagy örömmel

fogadott minket Szilveszter atya, aki körbevezette a csapatot az altemplomban. Az utolsó esténket rengeteg játékkal tettük emlékezetessé.

7. nap Az utolsó nap. Az egész csapat megkönnyebbült, hogy nincs több séta, azonban kicsit el is szomorodtunk, hogy vége a tábornak. Albin atya bemutatta nekünk a kollégiumot és az apátságot, elmesélte a történetüket és elvitt minket a látogatók számára lezárt helyekre is. A körtúra alatt megcsillogtattuk történelem és földrajz tudásunkat, és ezért egy pecséttel ellátott oklevelet is kaptunk. Ebéd után Szilveszter atyával megnéztük a bencések kriptáját és két kilátót is megmászunk. Akkor eszméltünk rá igazán, hogy vége a tábornak, mikor az utolsó kilométereket róttuk a vasútállomás felé. A vonaton ülve tudatosult bennünk, hogy az általunk megtett 130 km-t a vonat 2 óra alatt letudja: úgy éreztük magunkat, mint zserbóban a majonéz. Veszprémbe érve bánatosan búcsúztunk el egymástól, és megállapodtunk, hogy jövőre újra végig zarándokoljuk ezt az utat.

A zarándokcsapat, 10.A

